

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. év január hó 28. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt V ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2023. november 29. napján kihirdetett 501.B.25/2023/41. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott kiskorú sértett² sérelmére elkövetett testi épség elleni cselekményét a Btk. 164. § (3) bekezdésében meghatározott és a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő testi sértés büntette kísérletének minősíti.

A vádlott terhére megállapított zaklatás vétsége minősítésénél a Btk. 222. § (2) bekezdés b) pontját is feltünteti.

V vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A beszámításra vonatkozó rendelkezést akként pontosítja, hogy a 2020. január 25. napjától a 2020. július 22. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be a kiszabott szabadságvesztésbe.

Köteles a vádlott az elsőfokú eljárás során további bünygyi költségként felmerült 173.765 (százhetvenháromezer-hétszázhatvanöt) forintot az államnak megfizetni.

A vádlott érvényes személyazonosító okmányának száma:személyigazolvány szám

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a vádlott a másodfokú eljárásban felmerült 18.000 (tizennyolcezer) forint bünygyi költséget az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. év november hó 29. napján kihirdetett 501.B.25/2023/41. számú ítéletében vádlottl V vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés bűntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés], testi sértés vétségének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (2) bekezdés], valamint zaklatás vétségében [Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont], amiért őt – halmazati büntetésül – mint többszörös visszaesőt 1 év 10 hónap szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, amelyből a vádlott legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az elsőfokú bíróság a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, végezetül a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség egy részének viselésére, míg egy kisebb részének megfizetése alól mentesítette a vádlottat.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést V vádlott terhére súlyosításért, halmazati büntetésként hosszabb tartamú szabadságvesztés, és ehhez igazodó tartamú közügyektől eltiltás kiszabása végett, valamint téves minősítés miatt, a bűnösségnek a vádmódosítás jogi minősítése szerinti megállapítása érdekében.

[3] V vádlott felmentés végett fellebbezett, a védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan pedig enyhítésért jelentett be fellebbezést.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.123/2024/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék az eljárást a büntetőeljárási szabályok megtartásával folytatta le, ennek során hatályon kívül helyezésre okot adó relatív, vagy feltétlen hatályú eljárási szabályt nem vétett. A vádlott büntetett előéletére vonatkozó adatokat azonban számos helyen pontosítani indítványozta V erkölcsi bizonyítványa, illetve az előzményi iratok tartalma alapján.

[5] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti történeti tényállás vonatkozásában annak a jogi meggyőződésének adott hangot, hogy a tényállás részben megalapozatlan a Be. 592. § a) és d) pontjai alapján, mert az egyfelől hiányos, másfelől az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. A törvényszék ítéletének részbeni megalapozatlansága azonban a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint, mert a helyes és hiánytalan tényállás az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján, illetve helyes ténybeli következtetés útján megállapítható. E körben kifejtette, hogy álláspontja szerint a történeti tényállást a módosított vádirati tényállással nagyrészt egyezően indokolt helyesbíteni.

[6] Immár tételesen indítványozta, hogy az ítéleti tényállás [11] bekezdésében elírási hiba folytán szükséges pontosítani az első mondatrészt és azt a szórend megváltoztatásával helyesbíteni.

[7] Az ítéleti tényállás [12] bekezdésében rögzítettek mellőzését szorgalmazta, melyben az elsőfokú bíróság a vádlottnak a kiskorú sérelmére elkövetett cselekménye kapcsán rögzítette V elkövetéskori aktuális tudattartalmát. Az átirat rámutatott, hogy általában is ítéletszerkesztési hiba az elsőfokú bíróság részéről, hogy e megállapításokat nem az ítélet

jogi indokolása körében fejtette ki, azonban mindennek azért nincsen jelentősége, mert a minősítés körében eszközölendő változtatásokra tekintettel a fenti megállapítások szükségtelenek.

[8] Szintén a [12] bekezdést érintően indítványozta a fellebbviteli főügyészség, hogy a 2. mondat végén tett megállapítást az ügyészi vádmódosítással egyezően állapítsa meg a másodfokú bíróság, amely szintén a cselekmények anyagi jogi minősítésének megváltoztatásával függ össze.

[9] Az ítéleti tényállás [13] bekezdését azzal indítványozta kiegészíteni, hogy kiskorú sértett² sértett külsérelmi nyommal járó sérülést szintén nem szenvedett, azonban a vádlott azon cselekménye, hogy a kezében gyermekét tartó sértett¹ sértettet megütötte, aki az ütéstől a gyermekkel együtt elesett, kiskorú sértett² vonatkozásában alkalmas volt nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozására, amely csupán azért nem következett be, mert sértett¹ elesés közben a gyermekét védte. A szóban forgó bekezdést illetően indítványozta továbbá a fellebbviteli főügyészség, hogy a másodfokú bíróság pontosítsa az értelemzavaró elírásokat is.

[10] Rámutatott arra is, hogy nemcsak a vádlott, hanem sértett¹ sértett igazságügyi elmeorvosszakértői vizsgálatára is sor került az eljárás folyamán, de természetesen más okból, mint a vádlottéra, nevezetesen a tanúzási képességének megítélése érdekében. Ezeket a megállapításokat ugyan tényszerűen rögzítette az elsőfokú bíróság, azonban azt összekeverte a vádlottra tett megállapításokkal, minderre figyelemmel indítványozta, hogy az ítéleti tényállás [15] bekezdéséből mellőzze az ítéltábla a sértett¹ történő utalást.

[11] A fentieknek megfelelő kiegészítésekkel és pontosításokkal az ítélet történeti tényállása már mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, így felülbírálatra alkalmas és irányadó a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében.

[12] A cselekmények minősítése körében a fellebbviteli főügyészség arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlottnak a sértett¹ sérelmére megvalósított testi épség elleni cselekménye, valamint a zaklatási cselekmény jogi minősítése is helytálló, jóllehet az utóbbi kisebb kiegészítésre szorul. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor a vádlott által kiskorú sértett² korláton történő kilógatását, amellet, hogy e cselekményt helyesen értékelte az édesanyja félelmének felkeltése céljából megvalósított zaklatásként, ugyanakkor tévesen minősítette a kislány sérelmére megvalósított testi épség elleni bűncselekmény kísérleteként is, míg a gyermek sérelmére ténylegesen megvalósult testi épség elleni bűncselekményt megvalósító vádlotti magatartás mellett, annak megfelelő minősítésére nem került sor.

[13] A bíróság tévesen állapította meg, hogy a gyermek kilógatása és ezáltal életveszélynek kitevése önmagában megvalósítja a testi épség elleni bűncselekményt, az a megállapítása azonban, miszerint jelen helyzetben ez sértett¹ ellen irányult, őt kívánta a vádlott fenyegetni a gyermekre gyakorolt cselekményével, alapvetően helytálló. E körben azt fejtette ki a főügyészségi átirat, hogy a vádmódosítás nyomán a vádlott a Btk. 222. § (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő zaklatás vétségét valósította meg azzal a rész-cselekménnyel is, amikor a gyermeket a mélységbe tartotta, mert ezzel az édesanyja irányába fejtett ki fenyegető, félelemkeltő magatartást és a zaklatásnak ez a része lényegében beleolvad a szintén vád tárgyává tett, az édesanyját élet elleni cselekmény kilátásába helyezésével verbálisan fenyegetve megvalósuló zaklatásba, az egy rendbeli cselekményként értékelendő. A vádlott a tényállásban leírt cselekménysorozat két rész-cselekményével is megvalósította a zaklatás vétségét, mivel azonban a két rész-cselekmény azonos sértett sérelmére, azonos helyen és időben valósult meg, ugyanannak a cselekménysornak a két mozzanataként, így azt egy rendbeli zaklatás vétségként indokolt minősíteni azzal, hogy e cselekmény a Btk. 222. § (2) bekezdés a) és b) pontja szerint is minősül.

[14] Kiemelte a fellebbviteli főügyészség átirata, hogy a feltárt körülmények egyértelműen arra utalnak, hogy a vádlott magatartása – a gyermek korlátan való kilógatása – nem a gyermeknek való sérülés okozását, hanem kizárólag az anya elleni, zaklatás körébe tartozó félelemkeltést célozta. A vádlott annak szándéka nélkül fejtette ki ezt a magatartást, hogy a gyereknek az emeletről történő leeséssel sérülést okozzon, ezt az eredményt nem, hogy nem kívánta, de semmi nem utal arra, hogy abba belenyugodva cselekedett volna. Alapvetően tévedett a törvényszék, amikor a gyermek korlátan történt kilógatását a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulat aszerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés kísérletének minősítette. A bíróság a leesést, ledobást, leejtést, mint elkövetési módot, mint egy összemosva használta, ami azért nem helyes, mivel a leesés az elkövetőtől független történés, a leejtés pedig nem szándékos magatartás, szemben a ledobással. A vádlott a jelen ügyben a gyermek életkorára, természetére és alacsony testtömegére, valamint a vádlott saját, gyermekhez viszonyított fizikumára is figyelemmel okkal bízott abban, hogy képes megtartani a gyermeket. Amennyiben azonban a bizakodása mégis könnyelműnek bizonyult volna és leejti a gyermeket, aki ennek következtében sérüléseket szenved, őt az eredmény tekintetében is csak gondatlanság terhelte volna. figyelemmel arra, hogy a gondatlan cselekménynek nem lehet kísérlete a bíróság fenti, minősítés körében tett megállapítása a potenciális leejtés esetén nyilvánvalóan téves.

[15] Ugyanakkor nem értékelte büntetőjogilag a törvényszék a vádlottnak azt a magatartását, amikor a vádlott a kezében gyermekét tartó sértett¹ sértettet megütötte, majd ő az ütéstől elesett. Ez a vádlotti magatartás kiskorú sértett² vonatkozásában alkalmas volt nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozására, amely csupán azért nem következett be, mert sértett¹ elesés közben a gyermekét védte. Az anya megütésével a vádlott belenyugodt abba is, hogy a sértett kezében lévő gyermek akár nyolc napon túl gyógyuló sérülést is szenvedett, ezért V ebbéli magatartását a Btk. 164. § (3) bekezdésében megfogalmazott és a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő, védekezésre és akaratnyilvánításra képtelen sértett sérelmére elkövetett súlyos testi sértés büntette kísérleteként indokolt minősíteni.

[16] A büntetés kiszabása körében a fellebbviteli főügyészség az átiratában az hangsúlyozta, hogy a törvényszék a büntetés kiszabási körülményeket csaknem maradéktalanul feltárta, azonban további súlyosító körülményként indítványozta értékelni az önhibából eredő bódult állapotot. Az ügyészi álláspont szerint a feltárt büntetés kiszabási tényezőket az elsőfokú bíróság nem a súlyuknak megfelelően értékelte, azért olyan büntetést szabott ki a vádlottal szemben, amely nem igazodik a V által elkövetett cselekmények tárgyi súlyához és társadalomra veszélyességéhez, nem tettarányos, ezért nem szolgálja a törvényben megfogalmazott büntetési célokat. Noha a vádlott cselekményei közepes és kisebb tárgyi súlyúak, azonban a többszörös visszaesői minősége és a halmazati büntetés kiszabásra vonatkozó előírások figyelembevételével súlyosabb büntetés kiszabása lett volna indokolt. Az elsőfokú bíróság megfelelő indokolás nélkül alkalmazta a Btk. 82. § (2) bekezdés c) pontjában, illetve (4) bekezdésében foglalt enyhítő szakaszt. Az indítvány olyan mértékű szabadságvesztés büntetés kiszabását szorgalmazta, amelynek eredményeként a többszörös visszaeső vádlott szabadságvesztésének végrehajtási fokozata a Btk. 37. § (3) bekezdés b) pontjának ba) alpontja alapján fegyház és amely szabadságvesztésből a vádlott a Btk. 38. § (4) bekezdés a) pontjában írtakra figyelemmel feltételes szabadságra nem bocsátható. Végezetül nehezményezte az ügyészi átirat, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul mentesítette a vádlottat a bűnügyi költség egy részének megfizetése alól. Ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság e tekintetben is eltérően rendelkezzen és az eljárás során felmerült bűnügyi költséget teljes egészében terhelje a vádlottra.

[17] Összefoglalóan tehát azt indítványozta a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség, hogy az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megalapozatlanságát a fentebb kifejtettek

szerinti küszöbölje ki, majd a vádlott cselekményeinek minősítését sértett1 sérelmére elkövetett testi épség elleni cselekmény minősítésének érintetlenül hagyása mellett változtassa meg, a kiskorú sértett2 sérelmére megvalósított bűncselekményt minősítse a Btk. 164. § (3) bekezdésében megfogalmazott és a (6) bekezdés b) pontja szerinti minősülő, védekezésre és akaratnyilvánításra képtelen személy sérelmére elkövetett súlyos testi sértés büntette kísérletének, míg a zaklatás vétsége vonatkozásában állapítsa meg, hogy az a Btk. 222. § (2) bekezdés a) pontja mellett a b) pont szerint is minősül. Továbbá súlyosítsa a vádlottal szemben kiszabott büntetéseket és zárja ki Vt a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből, kötelezze őt a bűnügyi költség teljes összegének megfizetésére, egyebekben pedig hagyja helyben az elsőfokú bíróság ítéletét.

[18] A vádlott védője az elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését célzó fellebbezését írásban is részletesen megindokolta. Ennek lényege szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjainak értelmében részben megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben ellentétes a bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, illetve az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. A védő azt emelte ki, hogy a vádlott az eljárás során több alkalommal is vallomást tett és mindezen alkalmakkor következetesen tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését, mi több vallomásának egyes részleteit a sértett is alátámasztotta. A védelem álláspontja szerint a büntetőjogi relevanciával bíró vádlotti magatartásra vonatkozóan mindössze V tagadása és a sértett terhelő vallomása áll rendelkezésre, mint közvetlen bizonyíték. Míg a vádlotti védekezés mindvégig konzekvens volt, addig a sértett nyilatkozatai ellentmondásosak, következetlenek voltak, ezért azokra tényállást alapítani megnyugtatóan nem lehet. tanúl kívülálló tanú vallomása bizonyítékként nem értékelhető, mert ő minden alkalommal eltérően nyilatkozott az általa tapasztaltakról. A sértettnek sérülései nem keletkeztek, így ilyen objektív bizonyíték sem áll rendelkezésre. A fentiek okán a védő azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság akként helyesbítse a tényállást, hogy nem állapítható meg az, hogy a vádlott szidalmazta, fenyegette a sértettet, mint ahogyan az sem, hogy pofon ütötte sértett1, amelynek eredményeképpen a sértett a gyermeket a kezében tartva elesett. Mindezek eredményeként a vádlott – legalább bizonyítékok hiányában történő – felmentése indokolt. Alternatív indítványként a védő a kiszabott szabadságvesztés enyhítésére tett indítványt, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a vádlott javára szóló enyhítő körülményeket nem a súlyuknak megfelelően értékelte. Kiemelte az időmúlást, az eljárás elhúzódását és a cselekmények kísérleti szakban maradását.

[19] A Fővárosi Ítéletábra a fellebbezéseket a Be. 599. § (2) bekezdés a) pontja értelmében nyilvános ülésen bírálta el.

[20] A másodfokú bíróság nyilvános ülésén a vádlott védője az írásbeli fellebbezésében előterjesztettekkel egyezően nyilatkozott és indítványait is az abban foglaltak szerint terjesztette elő.

[21] A fellebbezések érdemi elbírálását megelőzően az ítéletábra a felülbírálat terjedelmét illetően foglalt állást. Ennek során megállapította, hogy a felülbírálat teljeskörű a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése értelmében, mert az ügyészi fellebbezés a minősítést és az annak alapjául szolgáló ítéleti tényállást is támadta, míg a vádlotti és a védői fellebbezés elsősorban a teljeskörű felmentést célozta.

[22] A Be. 590. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság – ha a törvény kivételt nem tesz – a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálja. A (2) bekezdés szerint a másodfokú bíróság az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az

eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[23] Az ellentétes irányú fellebbezések közül az ügyészi fellebbezés részben alapos.

[24] Az elsőfokú bíróság ítéletének felülbírálata során a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék az eljárás szabályokat megtartotta és nem vétett olyan eljárás szabálysértést, amely szükségszerűen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna.

[25] Ugyanakkor az ítéltábla – osztva a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakat – megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés a) és d) pontjai értelmében részben megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, továbbá a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Ez a megállapítás elsősorban kiskorú sértett2 sérelmére elkövetett testi sértés vonatkozásában állapítható meg.

[26] Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló és az általa beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében is megvizsgálta, értékelte, egymással összevetette, melynek eredményeként mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást. Részletesen számot adott arról a gondolatmenetről, amelynek eredményeként V vádlott tagadásával szemben sértett1 sértett vallomására, továbbá az egyéb alanyi és tárgyi bizonyítékokra alapította az ítéletét. Az elsőfokú bíróság ítélete azonban – a fentebb megjelöltek szerint – részbeni megalapozatlanságban szenved, amely megalapozatlanság kiküszöbölése lehetséges volt a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjának I. fordulata alapján, azaz az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmának értékelésével.

[27] Az elsőfokú bíróság ítélete számos pontosítást, kiegészítést igényel, amely a vádlott bűnügyi előéletére vonatkozó adatokkal kezdődik az alábbiak szerint:

[28] A törvényszék az ítéletének a [6] bekezdésében részletezte V vádlott korábbi elítéléseit. Ezek közül az 1. szám alatt feltüntetett korábbi elítélésre vonatkozó adat azzal pontosítandó, hogy a Ráckevei Járásbíróság ítélete helyesen 2014. év december hó 10. napján emelkedett jogerőre, a határozat száma pedig 8.B.748/2013/25.

[29] Az előéleti adatok között a 6. szám alatt rögzített elítélés kapcsán annyiban pontosítandó az ítélet, hogy a Debreceni Járásbíróság ítélete 2015. november 5-én emelkedett jogerőre. A vádlottat 2021. október 13-án fogadták be a szabadságvesztés megkezdésére, a szabadságvesztés büntetés kezdő napja 2024. március 2-a volt, míg utolsó napja 2024. május 14. napja volt. Az ezen ítélet kapcsán alkalmazott feltételes szabadságot a 10. szám alatt feltüntetett ítéletben szüntették meg. A végrehajtási adatok pontosítását az tette szükségessé, hogy részben ezek az adatok alapozzák meg a vádlott többszörös visszaesői minőségét. E körben az ügyészi átiratban foglaltak is pontosítandók annyiban, hogy a vádlott a 2. szám alatt feltüntetett ítéletéből már szabadult.

[30] Az előéleti adatok 7. pontja alatt feltüntetett ítélet vonatkozásában annyi kiegészítést szükséges tenni, hogy a cselekmény elkövetésének ideje 2014. február 16. napja volt.

[31] A 8. pont alatt rögzített összbüntetési ítéletben megállapított vagyoneklobzás összege nem 250.000, hanem helyesen 25.000 forint, továbbá az összbüntetési ítéletben megállapított 2 év 4 hónap tartamú szabadságvesztés büntetés kezdő napja 2021. október 21-e, míg utolsó napja 2022. július 29-e volt.

[32] A 9. pont alatt írt összbüntetési ítélet alapítéletei közül az elsőként megjelölt Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 12.Bk.XX.1848/2011/2. számú – tárgyalás mellőzésével meghozott – végzésében lopás büntette miatt marasztalta el a vádlottat.

[33] Végezetül az előéleti adatok 10. pontjában rögzített elítélés adatait azzal egészítendő ki, hogy az elítélés alapjául szolgáló lopási cselekmény elkövetési ideje helyesen 2018. június 7. Továbbá a szabadságvesztés büntetést 2022. július 30. napjától 2024. március 1. napjáig töltötte.

[34] Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, azonban a korábban jelettek szerint az általa megállapított tényállás részben megalapozatlan. E megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló ügyiratok tartalma alapján kiküszöbölte és a történeti tényállást az alábbiak szerint helyesbítette:

[35] Egyetértve a fellebbviteli főügyészség indítványában megfogalmazottakkal a történeti tényállás [11] bekezdése első mondatának első tagmondatát akként pontosítja a másodfokú bíróság, hogy: „V vádlott a gyógyszer bevitelét követően elaludt...”. Az elsőfokú bíróság nyilvánvaló elírási hiba folytán a mondatot alkotó szavak szórendjét értelemzavaróan felcserélte, amelynek következtében a mondat értelmetlenné vált. A szórend felcserélésével az ítéltábla az egyébként helytálló megállapítást értelmezhetővé alakította.

[36] A történeti tényállás [12] bekezdésében foglaltak közül mellőzi az ítéltábla azt az elsőbírői megállapítást, hogy „V belenyugodva abba, hogy a kiskorú sértettnek életveszélyes sérülést is okozhat...”. E megállapítást azzal összefüggésben írta a törvényszék, hogy a vádlott a gyermeket a lépcsőkorráton átemelve, mintegy négy méter magasban a mélység fölé tartotta. E helyett azt rögzíti a tényállásban a másodfokú bíróság a második mondatot követően, hogy „a vádlott azért tartotta a gyermeket a mélységbe, hogy sértett1 félelmét felkeltse azzal, hogy azt a látszatot kelti, hogy a gyermeke életét, testi épségét sértő vagy közvetlenül veszélyeztető esemény következik be”. Ugyancsak kiegészítendő e bekezdés azzal, hogy: „kiskorú sértett2 sértett külsérelmi nyommal járó sérülést ugyancsak nem szenvedett, azonban a vádlottnak az a cselekménye, hogy a kezében gyermekét tartó sértett1 sértettet megütötte, majd az ütéstől a gyermekkel együtt elesett, kiskorú sértett2 vonatkozásában alkalmas volt nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozására, amely csupán azért nem következett be, mert sértett1 elesés közben a gyermekét védte”. E bekezdésben a nyilvánvaló elírás következtében keletkezett és értelemzavaró kifejezéseket is korrigálni kellett, amely szerint sértett1 a kapott ütés következtében külsérelmi nyommal – helyesen – járási sérülést nem szenvedett. Továbbá sem az ütéstől az arcán, sem az eleséstől egyéb testtájékán semmiféle – helyesen – sérülés nem jött létre, a vádlott – helyesen – ütése folytán azonban keletkezhetett volna nyolc napon belül gyógyuló sérülése.

[37] Az ítéleti történeti tényállás [15] bekezdéséből – az ügyészi indítványban foglaltakkal egyezően – mellőzi az ítéltábla a sértett1 történő utalást. Az elsőfokú bíróság az ítélete [15] bekezdésében azt állapította meg, hogy V a cselekmények elkövetésekor önhibájából eredő bódult állapotban volt. V, illetve sértett1 az események során 2020. januárjában, illetőleg jelenleg sem szenved az elméműködés olyan kóros állapotában, amely korlátozta vagy korlátozná abban, hogy cselekménye társadalomra veszélyességét felismerje, illetőleg, hogy ezen felismerésnek megfelelően cselekedjék.

[38] A büntetőeljárás során egyértelmű adatok merültek fel arra vonatkozóan, hogy sértett1 pszichiátriai megbetegedésben szenved, amely miatt gyógyszeres kezelésben is részesül. Ezzel összefüggésben V vádlott érdemi védekezésének szerves részét képezte, hogy a sértettnek a betegsége azzal is jár, hogy beképzelt magának valamit és ezt életszerűnek tekinti, valóságként éli meg. Már a nyomozás során beszerezték a sértett orvosi dokumentációt, később pedig elmeorvosi vizsgálatára is sor került, amely azonban értelemszerűen nem sértett1 büntetőjogi beszámítási képességét célozta, hanem a tanúzási képessége állt az elmeorvosi szakértői vizsgálat középpontjában. Az iratok között fellelhető szakvélemény alapján az elsőfokú bíróság is helyesen és tényszerűen rögzítette az ítélete indokolásában, hogy a sértett megbetegedésének hátterében mentális zavar, pánikbetegség áll,

azonban azok gyógyszerekkel kezelhetők. E betegségei nem befolyásolták abban, hogy a sérelmére elkövetett bűncselekmény részleteit a valóságnak megfelelően észlelje, felismerje, illetve arra visszaemlékezzen. Mindezek alapján az elmeorvos szakértő határozott álláspontot foglalt el abban a kérdésben, hogy sértett1 tanúzási képessége teljes, ezért vallomása bizonyítékként történő értékelésének eljárásjogi akadálya nincs. Kétségtelen tény, hogy a vádlott igazságügyi elmeorvosszakértői vizsgálatára is sor került, de egészen más okból. Az elsőfokú bíróság tévesen rögzítette a sértettre vonatkozó szakértői véleményt, és tévesen jelölte meg annak indokát is, ezért a másodfokú bíróság – az ügyészi indítványnak megfelelően – mellőzte a sértett büntetőjogi beszámítási képességére vonatkozó elsőbírói megállapításokat, mert azok irrelevánsak, ezért szükségtelenek.

[39] A kiskorú gyermek esetlegesen bekövetkező sérülésével összefüggésben a törvényszék elfogadta a szakértői igazságügyi orvosszakértő által előterjesztetteket, valamint a tárgyaláson elmondottakat, miként azt az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásának [81] bekezdésében leírta. Ennek ellenére azonban e megállapításokat az ítéleti tényállásban nem rögzítette, jóllehet kiskorú sértett2 sem a kilógatás, a lépcsőkorláton átemelve a mélység fölé tartása során, sem pedig akkor nem szenvedett semmilyen külsérelmi nyommal járó sérülést, amikor az édesanyja őt a karjában tartva a vádlott általi pofonütése okán vele együtt a földre esett. Ezzel összefüggésben megjegyezte a szakértő, hogy az édesanyjával egyetemben történő elesés során a kiskorú gyermek esetében fennállt a nyolc napon túl gyógyuló sérülés bekövetkeztének reális lehetősége. A törvényszék által megállapított tényállásból hiányzik az a megállapítás is, hogy a nyolc napon túl gyógyuló sérülés mindössze azért nem következett be, mert sértett1 elesés közben a gyermekét védte és a sértettnek ezen állítása az eljárás során nem nyert cáfolatot, a szakértő véleménye azt alátámasztotta. Ezzel összefüggésben szakértői igazságügyi szakértő a 2023. év szeptember hó 21. napján tartott tárgyaláson – melynek dokumentációját az 501.B.25/2023/32. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldalának 3. bekezdése tartalmazza – úgy nyilatkozott, hogy az együttes elesésénél nem kontrollálható az, hogy miként fog az anya elesni, ezért a gyermeknek sérülhet bármely végtagja, de könnyen előfordulhat, hogy az anya a teljes testsúlyával ráesik. Természetesen az egy éves csecsemő nem tudja magát ösztönösen megvédeni az esés során, tekintettel arra, hogy ilyen korú gyermekben a védekezési reflexek még nem alakultak ki. Mindezek alapján a korábban kifejtetteknek megfelelően volt szükséges rögzíteni a gyermek esetlegesen bekövetkező sérüléseivel kapcsolatos ténymegállapításokat.

[40] Messzemenően osztotta az ítéltábla az ügyészi fellebbezésben és a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakat abban a tekintetben, hogy az elsőfokú bíróság által feltárt és a másodfokú bírósági eljárásban az ügyiratok tartalma alapján pontosított tényállásra figyelemmel büntetőjogi bizonyossággal arra lehetett következtetést vonni, hogy V vádlottnak az a magatartása, hogy a kiskorú gyermeket a korlát fölött a mélység fölé tartotta, nem a gyermeknek való sérülés okozását, hanem kizárólag az anya elleni, zaklatás körébe tartozó félelemkeltést célozta. A vádlott annak szándéka nélkül fejtette ki ezt a magatartást, hogy a gyermeknek az emeletről történő leeséssel sérülést kívánt volna okozni, ilyen eredményt nem kívánt, de arra sem merült fel adat, hogy magatartásnak lehetséges következményeibe akár csak belenyugodott volna, összefoglalóan tehát a szándékosság mindkét formája egyértelműen kizárható volt.

[41] A szóban forgó tényállási részhez kapcsolódóan további kiemelést érdemel, hogy a gyermeknek a lépcsőházi korláton történő átemelését és a mélység fölé tartását, valamint annak lehetséges következményeit a törvényszék az ítélete [95] bekezdésében három különféle – egymástól teljesen eltérő jelentéstartalommal és jogi konzekvenciával bíró – kifejezéssel jelölte meg. A törvényszék megfogalmazása szerint a gyermek leesése, leejtése vagy ledobása azért nem következett be, mert a gyermek édesanyja a gyereket a vádlottól

visszavette. A fellebbviteli főügyészség az átiratában rendkívül plasztikusan fejtette ki, hogy a törvényszék az általa használt kifejezések közé egyenlőségjelet tett, jóllehet mindhárom teljesen eltérő jelentéstartalommal bír. A leesés az elkövetőtől független történés, köznapin nyelven a véletlen kategóriáját jelenti, a leejtés a gondatlanságnak feltehető meg, míg a ledobás egyértelműen szándékos magatartás. Abban is egyetértett az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség átiratában kifejtettekkel, hogy az irányadó tényállásban foglaltak szerint a vádlott a gyermek életkorára, természetére és ezekből adódó alacsony testtömegére, nem utolsósorban pedig a vádlottnak a saját, a gyermekhez viszonyított fizikumára is figyelemmel megalapozottan bízhatott abban, hogy képes a gyermeket megtartani és az a valóságban is így következett be. Nem lehetett a bizonyítási eljárás adatai alapján olyan következtetést vonni, hogy a vádlottnak valóban szándékában állt a gyermek ledobása a lépcsőház mélységébe, ezért e mozzanatnál a testi épség vagy esetleg az élet elleni cselekmény elkövetésére vonatkozó szándékot feltárni nem lehetett.

[42] A módosított történeti tényállás szükségszerűen maga után vonta a vádlott által elkövetett cselekmények anyagi jogi minősítésének részbeni megváltoztatását is. Figyelemmel arra, hogy a kiskorú gyermek mélység fölé tartása a fentebb kifejtettek értelmében élet-és testi épség elleni bűncselekményt nem valósított meg, azt kellett vizsgálni, hogy ez a vádlotti magatartás esetlegesen más különös részi tényállást nem valósított-e meg.

[43] A Btk. 222. § (2) bekezdés b) pontja értelmében zaklatást követ el az is, aki félelemkeltés céljából azt a látszatot kelti, hogy más életét, testi épségét vagy egészségét sértő vagy közvetlenül veszélyeztető esemény következik be. A vádlott azzal a magatartásával, hogy a sértettl előtt azt a látszatot keltette, hogy a gyermeke életét, testi épségét vagy egészségét sértő vagy közvetlenül veszélyeztető esemény következik be az által, hogy a gyermeket ledobja a lépcsőházba, az ítéltábla álláspontja szerint a fenti bűncselekményt valósította meg. E magatartás félelemkeltésére való alkalmassága a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem vitatható, különösen az anya-gyermek kapcsolatra, a kiskorú életkorára és ebből eredően védekezésre képtelenségére. További részletes magyarázatot nem igényel, hogy milyen félelmet keltett az édesanyában az a vádlotti magatartás, amikor csecsemőkorú gyermekét V a lépcsőházi mélység fölé tartotta, hangsúlyozottan a ledobás és ezáltal testi sértés okozásának szándéka nélkül. Természetesen az édesanya a vádlott tényleges szándékát nem tudhatta, azt a köztük fennálló elmérgesedett vita során felmérni nem tudta, ezért megalapozottan tarthatott a vádlotti magatartásból adódó, akár legsúlyosabb következményektől is. V vádlott az eddig részletezett magatartásával tehát megvalósította a zaklatás vétségének a Btk. 222. § (2) bekezdés b) pontjában megfogalmazott elkövetési magatartását is. Figyelemmel arra, hogy a tényállás első részében rögzített vádlotti cselekvőség sértettl sérelmére e törvényhely (2) bekezdés a) pontjában megfogalmazott zaklatás vétségét merítette ki, ezért az ítéltábla a cselekmény átminősítése során mindössze a fenti törvényhely b) pontjának felhívásával pontosította a vádlott cselekményének anyagi jogi minősítését. Ez esetben V két részecselekményével követte el a zaklatás vétségét azonos sértett sérelmére, térben és időben nem elkülönülve, ezért magatartása természetes egységként értékelendő.

[44] Az ügyiratok tartalma alapján módosított tényállásban foglaltakra figyelemmel természetesen nem maradhatott értékelés nélkül azon vádlotti magatartás sem, miszerint sértettl ellökése során a sértett karjában volt a gyermeke, aki vele együtt a földre esett, ugyanakkor sérülést nem szenvedett. A korábban már részletezett orvosszakértői véleményben foglaltak alapján - amelyet egyébként a törvényszék is elfogadott ítéltábla alapjául – az ítéltábla megállapította, hogy a vádlottnak ez a magatartása a Btk. 164. § (1) bekezdésében megfogalmazott, a (3) bekezdésben írtakra figyelemmel a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett súlyos testi sértés

büntettének kísérlete. A vádlottnak sértett1 ellökése során legalább eshetőlegesen szándékkal számolnia kellett azzal, hogy az esés következtében az egyéves korú gyermek, akár nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket is szenvedhet, amely eredmény elmaradása kizárólag a szerencsés véletlennek volt köszönhető. A Btk. 459. § (1) bekezdés 29. pontja értelmében, védekezésre képtelennek kell tekinteni azt is, aki helyzeténél vagy állapotánál fogva ideiglenesen vagy véglegesen nem képes ellenállás kifejtésére. Szintén nem igényel további magyarázatot, hogy a csecsemőkorú gyermek védekezésre képtelen, ezért a vádlott a korábban részletezett testi sértés minősített esetének kísérletéért tartozik büntetőjogi felelősséggel.

[45] A kifejtettek értelmében a felmentésre irányuló védelmi fellebbezés értelemszerűen nem vezethetett eredményre, amely tartalma szerint lényegében a tényállást támadta, amely viszont a vádlott ténybeli cselekvősege és bűnössége tárgyában megalapozott volt.

[46] Az ítéltábla egyetértett a fellebbviteli főügyészség indítványának azon részével, amely a vádlott cselekményei anyagi jogi minősítésének megváltoztatására irányult, azonban nem értett egyet a büntetés súlyosítását célzó fellebbezéssel.

[47] A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság a vádlott javára szóló enyhítő és a terhére értékelendő súlyosító körülményeket lényegében helyesen tárta fel és azokat a valóságos súlyuknak megfelelően értékelte, ezek mindössze azzal a ténnyel szorulnak kiegészítésre, hogy további súlyosító körülmény a bűncselekmények bódult állapotban történő elkövetése. A másodfokú eljárásban – az ügyiratok alapján kiegészített, pontosított tényállásra tekintettel – a bűnösség köre ugyan nem szűkült, hiszen a vádlott terhére továbbra is három bűncselekményt állapított meg az ítéltábla, azonban a legsúlyosabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa nyolc évről öt évre csökkent és erre figyelemmel a halmazati büntetés kiszabására, valamint a középértékre vonatkozó szabályok is a terhelte nézve kedvezőbbre változtak. A kiskorú sérelmére elkövetett testi sértési cselekmény azonban nemcsak enyhébb minősítés alá esik, hanem úgyszintén kísérleti szakban maradt azzal, hogy tényleges testi sérülése nem következett be kiskorú sértett2nek (még nyolc napon belüli sem), tehát esetében – csakúgy, mint édesanyja vonatkozásában – a súlyos testi sértés minősített esetének kísérlete meglehetősen távoli volt.

[48] A fentiek szerint részben módosult bűnösségi körülményekre tekintettel az ítéltábla nem látott okot a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás súlyosítására, azonban a büntetés további enyhítésére sem látott lehetőséget még a cselekmények befejezése óta eltelt jelentősebb időmúlásra figyelemmel sem, tekintettel arra, hogy a vádlott többszörös visszaeső, illetve a többszörös visszaesésen túl is büntetett előéletű. A gyermek sérelmére elkövetett testi épség elleni cselekmény minősítésének megváltozása eredményeként a büntetési tételkeret is módosult – a vádlott terhén megállapított bűncselekmény egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő – ezért az enyhítő szakasz alkalmazása nélkül volt kiszabható az elsőfokú bíróság által kiszabott tartamú szabadságvesztés büntetés.

[49] A Btk. 38. § (4) bekezdés d) pontja értelmében nem bocsátható feltételes szabadságra, akit olyan szándékos bűncselekmény miatt ítélték szabadságvesztésre, amelyet korábbi, határozott ideig tartó végrehajtandó szabadságvesztésre ítéltése után, a végrehajtás befejezése vagy a végrehajthatóság megszűnése előtt követett el.

[50] V vádlottal szemben a Budai Központi Kerületi Bíróság a 2016. július 14-én kelt és 2016. augusztus 24-én jogerőre emelkedett összbüntetési ítéletével 2 év 4 hónap börtönbüntetést állapított meg, amely büntetését a vádlott a 2021. október 21-én kezdte meg és a szabadságvesztésének utolsó napja 2022. július 29-e volt. Megállapítható tehát, hogy V vádlott a jelen ítélettel elbírált bűncselekményét a jogerős szabadságvesztésre ítéletét

követően a végrehajtás befejezése előtt valósította meg, ezért a törvény erejénél fogva kizárt a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből.

[51] A rendelkezésre álló iratok alapján pontosításra szorult a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása is, ezért ezt az ítéltábla a tényeknek megfelelően korrigálta.

[52] Az elsőfokú bíróság a bűnösnek kimondott vádlottat legnagyobb részt kötelezte a bűnügyi költség viselésére, azonban egy kisebb részéről úgy rendelkezett, hogy az ügy jellegéhez és súlyához viszonyítottn eltúlzott, ezért annak megfizetése alól mentesítette a terheltet. Az iratokat és a költségjegyzéket áttekintve a másodfokú bíróság megállapította, hogy szakértő² igazságügyi toxikológus, szakértő³ igazságügyi orvos és szakértő⁴ igazságügyi elmeorvos szakértők bevonására nem szükségtelenül került sor, szakvéleményeiket elkészítették, azokat az elsőfokú bíróság az eljárása során felhasználta, ezért a munkájukkal összefüggésben felmértül díjak sem szükségtelenül merültek fel. Ezért a másodfokú bíróság a bűnügyi költségre vonatkozó elsőbírői döntést akként változtatta meg, hogy ezen költségek megfizetésére is kötelezte V vádlottat.

[53] Az elsőfokú eljárás óta bekövetkezett változatosokra tekintettel a másodfokú bíróság rögzítette az ítélete rendelkező részében a vádlott új személyazonosító okmányának számát a Be. 604. § (3) bekezdés c) pontja alapján, figyelemmel a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontjában és a Be. 184. § (2) bekezdés e) pontjában írtakra.

[54] A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat, figyelemmel a Be. 574. § (1) és (2) bekezdéseiben foglaltakra.

[55] Az ítéltábla határozata elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) és (2) bekezdései zárják ki, mivel az elsőfokú bírósággal ellentétes döntés másodfokon nem született.

Budapest, 2025. január 28. napján

A Fővárosi Törvényszék 501.B.25/2023/41. számú ítélete – a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.118/2024/13. számú ítéletében írt változtatással – 2025. január 28. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. január 28. napján

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.
a tanács elnöke